

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XVII, NR.2 (202)/2014

BULETIN DE INFORMAȚII

FEB. 2014

Trufia succesului și închipuirea elevării

"Cînd un om reușește să facă ceva ce i-a solicitat mult efort, în el începe să lucreze trufia. Cel ce slăbește, se uită cu dispreț la grași, iar cel ce s-a lăsat de fumat răsuște nasul disprețuitor cînd altul se bălăcește, încă, în viciul său. Dacă unul își reprimă cu sîrg sexualitatea, se uită cu dispreț și cu trufie către păcătosul, care se căznește să scape de păcat, dar instinctul i-o ia înainte!

Ceea ce reușim, ne poate spurca mai ceva decît păcatul însuși. Ceea ce obținem se poate să ne dea peste cap reperatele emoționale în așa manieră încât ne umple sufletul de venin. Bani care vin spre noi ne pot face aroganți și zgîrciți, cum succesul ne poate răsturna în abisul înfricoșător al patimilor sufletești.

Drumul către iubire se îngustează cînd ne uităm spre ceilalți de la înălțimea vulturilor aflați în zbor. Blîndețea inimii se uscă pe vrejii de dispreț, de ură și de trufie, dacă sufletul nu este pregătit să primească reușita sa cu modestia și grația unei flori.

Tot ce reușim pentru noi și ne aduce energie este menit a se întoarce către aceia ce se zbat, încă, în suferință și-n păcat. Ochii noștri nu sunt concepuți pentru dispreț, ci pentru a exprima cu ei chipul iubirii ce se căznește să iasă din sufletele noastre. Succesele nu ne sunt date spre a ne înfoia în pene, ca în mantiile statuiilor, ci pentru a le transforma în dragoste, în dezvoltare și în dăruire pentru cei din jur. Dacă reprimi foamea în timp ce postești, foamea se va face tot mai mare. Minte ta o să viseze mîncăruri gustoase și alese, mintea o să simtă mirosurile cele mai apetisante chiar și în somn, pentru ca, în ziua următoare, înnebunită de frustrare, să compenseze lipsa ei printr-un dispreț sfidător față de cel ce nu postește. Atunci,

postul devine prilej de trufie, de exprimare a orgoliului și a izbînzii trufase asupra poftelor.

Dar, dincolo de orice, trufia rămîne trufie, iar sentimentul frustrării o confirmă.

Dacă ai reușit în viață, nu te agăța de nereușitele altuia, pentru a nu trezi în tine viermele cel aprig al orgoliului și patima înfumurării. Reușita este energia iubirii și a capacității tale de acceptare a vieții, dar ea nu rămîne nemișcată, nu este ca un munte sau ca un ocean. Îngîmfarea și trufia reușitei te coboară, încetul cu încetul de pe soclul tău, căci ele desenează pe cerul vieții tale evenimente specifice lor.

Slăbește, bucură-te și taci! Lasă-te de fumat, bucură-te și taci! Curăță ograda ta, bucură-te de curățenie și lasă gunoiul vecinului acolo unde vecinul însuși l-a pus. Căci între vecin și gunoiul din curte există o relație ascunsă, niște emoții pe care nu le cunoști, sentimente pe care nu le vei bănuși vreodată și cauze ce vor rămîne, poate, pentru totdeauna ascunse minții și inimii tale. Între omul gras și grăsimea sa există o relație ascunsă. O înțelegere. Un secret. Un sentiment neînțeles. O emoție neconsumată. O dragoste respinsă. Grăsimea este profesorul grasului. Viciul este profesorul viciosului. Și, în viața noastră nu există profesori mai severi decît viciile și incapacitățile noastre.

Acum știi, știi că orice ură, orice aversiune, orice ținere de minte a răului, orice lipsă de milă, orice lipsă de înțelegere, bunăvoință, simpatie, orice purtare cu oamenii care nu e la nivelul grației și gingașiei unui menuet de Mozart ... este un păcat și o spurcăciune; nu numai omorul, rănirea, lovirea, jefuirea, înjurătura,

alungarea, dar orice vulgaritate, deconsiderare, orice căutătură rea, orice dispreț, orice rea dispoziție strică totul. Acum știu, am aflat și eu... "

Nicolae Steinhardt, Omul ca ființa contingentă

Mândria este o patimă care este și începutul și sfârșitul răutății. Mândria este cea mai subtilă dintre patimi, cea mai greu de priceput. Cea mai ușor de confundat.

Până ajungem noi să scăpăm de mândrie, eu zic să scăpăm de clevetire, de judecarea aproapelui, de minciunile... deci să fim smeriți și să ne ocupăm de păcate mai mici și să îl lăsăm pe Dumnezeu să ne smerească. Că ne smerește. Dacă ne rugăm să ne smerească, pățim câte una de nu o putem duce. Cel mai bine e să zicem: Doamne, lucrează cu mine să mă vîndec și eu de această patimă! Smerenia o căpătăm mulțumind lui Dumnezeu pentru ce suntem, mulțumind lui Dumnezeu pentru darurile pe care le avem.

A fi smerit înseamnă să fii conștient că ești frumos, că ești bun, că ești deștept și să mulțumești lui Dumnezeu, să zici: Doamne, dacă Tu nu mă făceai frumos, dacă nu îmi dădeai puterea să fiu bun...

Mulțumind lui Dumnezeu ne smerim. Ai luat un zece? Doamne, mulțumesc! Mi-a și picat ce știam, mi-ai dat putere să învăț, îmi și place matematica... Te-a aplaudat cineva? Doamne, mulțumesc, că dacă nu erai Tu... Și în felul ăsta suntem smeriți.

Nu înseamnă smerenie cînd te umilești, cînd lași de la tine, cînd umbli cu capul într-o parte, ai un zâmbet... aceasta este o falsă smerenie și ne dăm seama că e așa că la un moment dat crapă zâmbetul ăsta și iese adevărata față.

Maica Silvana Vlad

Sfaturile unui călugăr

"Și vine o vreme când înțelegi că nu e necesar să te zbați, că totul se întâmplă de la sine, înțelegi că viața curge lin, nu este o strădanie" ...

În aceasta lume complicată în care trăim, am întâlnit zilele trecute un călugăr ortodox de 85 de ani, considerat a avea har conform terminologiei utilizată de confrății săi.

L-am întrebat cum se produc vindecările, ce se întâmplă când cineva vine la el.

"Eu, omul nu mă gândesc că aș avea ceva de făcut, eu mă deschid și las Sfântul Duh să curgă prin mine. Nu întreb niciodată omul de ce a venit la mine, ce problemă are, îi simt doar sufletul cât de greu îi este, și apoi mă rog. Atât fac - mă rog împreună cu el. Și îi spun că este o mare bucurie atunci când doi se strâng în numele Lui că atunci și El este cu noi. Pentru mine este o binecuvântare când cineva îmi deschide ușa chilie. Eu nu privesc omul intrând la mine ci pe Dumnezeu în om pătrunzând în chilie.

La sfârșit simt cum omul este mai ușor, mai senin. Eu nu trebuie să știu ce greutate purta el, Dumnezeu știe, îmi păstrez doar sufletul deschis și mă rog din toată inima mea. Deci totul este rugăciunea noastră către Dumnezeu, uneori îi țin mâinile în ale mele, alții le pun pe creștetul capului. Uneori simt că este nevoie să mai vină, alții știu că lucrarea s-a făcut. Și miracolul pentru mine nu îl numesc vindecare, îl numesc trezirea omului în Dumnezeu."

L-am întrebat de ce într-o mulțime agitată, tensionată, nervoasă imi era mai greu să mă rog și mi-a răspuns:

"Atât timp cât îl privești pe Dumnezeu ca fiind în afara ta, o să și găsești motive tot în afara ta. Cauza nu sunt cei din jur ci cum îl privești tu pe Dumnezeu. Dacă ai credință neștrămutată că El este în tine, realizezi că nimeni nu poate sta între tine și Dumnezeu. Ca să te rogi cobori în tine, închizi ochii și în inima ta o să găsești liniștea. Acolo te așteaptă Dumnezeu. Minte este prima care fie se deschide și prin gândurile tale îl lasă pe El să se manifeste în tine, sau tot mintea este cea care te împiedică. Minte țese labirinturi și uneori se pierde în propria ei țesătură. Dacă lași iubirea din inima ta să îți scalde mintea, o sa vezi cum

gândurile tale își găsesc singure drumul către Cer."

L-am întrebat de ce se agită, se luptă oamenii ca să ajungă să ia Lumină:

"Te lupti să ajungi mai aproape de Dumnezeu când ai o teamă în tine, o neliniște, o îndoială în ceea ce privește relația ta cu Dumnezeu. Atunci întotdeauna găsești că mai ai ceva de făcut, nu ai făcut destul, mai există încă ceva și acel ceva o să îți aducă apropierea, și cauți și cauți neîncetat. Dar dacă te oprești din zbucium, din frământare, din căutare, îți dai voie să îl descoperi în tine. Poți trăi o întreagă viață preocupat să îl cauți în afara ta, dar nu cauți unde trebuie. Lupta exterioară este un semn al luptei din sufletul acelor oameni, aspirația lor, năzuința lor, căutarea lor, și acela e modul în care o reflectă."

L-am întrebat cum după ore petrecute în picioare, nu dădea nici un semn de oboseală și în jurul lui oamenii erau foarte liniștiti, calmi. Răspândea o vibrație de pace în jur care liniștea multimea.

"Oboseala vine din lupta ființei cu viața. Când te opui vieții, judecând, criticând, mâniindu-te, pierzi viața din tine și obosești, și este și normal pentru că mergi contra curentului. Iubirea, este curgerea vieții. Pacea, liniștea, se obțin când lași viața să curgă prin tine și nu mai opui rezistență la ceva".

Și m-a întrebat: "ai obosit vreodata în timp ce te bucurai, în timp ce iubeai, în timp ce te rugai? Atunci te lăsa purtată de curgerea vieții, nu opuneai rezistență. Atunci te deschideai prin inimă. Obosești când cauți cu mintea, inima nu te obosește vreodată. Și mintea caută neîncetat, mereu găsește altceva de care să se agațe, dar în esență mintea își caută liniștea.

Deci lupta nu este între noi și cei din jur, sau întâmplările din viață, ci este între noi și noi, acea luptă interioară este cea care epuizează."

L-am întrebat cum poți să ieși din această zbatere, pendulare:

"Nu trebuie să te zbați ca să ieși, pentru că te afunzi și mai rău. Și vine o vreme când înțelegi că nu e necesar să te zbați, că totul se întâmplă de la sine, înțelegi că viața curge lin, nu este o strădanie. Lupta are loc până când se coboară această înțelegere, această pace. Nu fugi după Dumnezeu, stai liniștit și lasă-l să se exprime

prin tine".

L-am întrebat cum a ajuns el la această stare de pace, în opinia mea de iluminare, și mi-a spus că s-a rugat către Dumnezeu să îl lumineze ca să poată dăruia la cei din jur, dintr-o credință fermă că cererea sa este auzită și îndeplinită, și apoi s-a lăsat purtat de valurile vieții, s-a deschis și i-au venit rugăciunile pe care le simțea cu sufletul. Nu s-a îndoit nici un moment și rugămintea sa la Dumnezeu era să îi dea acest har de a dăruia atât timp cât trăiește pe acest pământ. Acesta considera ca fiind cea mai mare binecuvântare, bogația inimii.

L-am spus că în opinia mea biserica s-a îndepărtat de credincioși, a pierdut legătura, și într-un fel a întrerupt legătura între Cer și Pământ, în condițiile în care ei aveau puterea să o consolideze.

"Biserica este o instituție alcătuită tot din oameni. Și omul s-a îndepărtat de aproapele său. Și aceasta din teamă. Teamă de a nu se pierde învățăturile, de a le păstra nealterate, din frica aceasta și-au concentrat atenția doar pe învățătură și au uitat de ce este mai important - cei cărora li s-a adresat Christos prin învățăturile sale. Iisus nu a vorbit ascuns, doar Apostolilor, el a ieșit în lume. Dar și în Biserică sunt oameni și oameni.

Ce poți face tu ca om este să studiezi Cuvântul Intemeietorului, să îl simți, să citești și să alegi acele rugăciuni pe care le simți cu Sufletul, pentru că dacă doar le rostești fără suflet, ele sunt doar sunete goale. Prin rugăciune omul se înalță, prin Cuvânt care este fapta, prin gând și prin trăire. Acestea trebuie să meargă împreună ca să te înalțe. Nu e datoria noastră să îi judecăm pe semenii noștri, așa scrie și în cărți să nu judecăm. Noi folosim piatra de temelie: învățătura, și ne găsim singuri calea prin care vorbim cu Dumnezeu."

Mi-a spus că este foarte important să ascult tăcerea.

"Caută tăcerea, nu urmări șirul cuvintelor mele, ascultă-l pe Dumnezeu în tăcerea mea."

Această ființă se adresa cu un respect deosebit pentru toți cei din jur, cu venerație.

L-am întrebat ce simte el când vorbește cu un om:

"Eu când vorbesc cu un om, îl privesc pe Sfântul Duh în el. Să fii lipsit de res-

pect la adresa unui om este ca și cum ai fi lipsit de respect în fața tronului lui Dumnezeu. Nu e suficient să îl vezi pe Dumnezeu într-un înger sau în Fiul Său, uită-te în jur și descoperă-l aici. Rostește fiecare cuvânt cu respect, rar, nu te grăbi să vorbești. Cuvintele sunt alcătuite din Duhul Sfânt, și când vorbești cu un om, vorbește rar și cu respect, știind că în acel moment Duhul Sfânt se manifestă prin tine în lume. Lasă ca fiecare cuvânt să vină din sufletul tău, simte-l înainte să îl rostești, doar așa el va atinge sufletul celui căruia i te adresezi. Ceea ce spui tu dacă este lipsit de lumina sufletului tău va trece într-un cotlon al minții, și mintea va uita, dacă ceea ce rostești vine din suflet, acel om va păstra în sufletul lui nu ceea ce eu sau tu am rostit, ci amintirea bucuriei sufletului lui."

La plecare doream din suflet să îi dăruiesc ceva, nu știam ce, mă frământam, și mi-a răspuns la întrebarea mea nespuse spunându-mi să fac asupra lui semnul crucii și să îl binecuvântezi. Mă gândeam cum pot eu omul să fac acest gest asupra lui aflat parcă în această lume dar neapartinând ei și mi-a explicat:

"când faci ceva cu toata inima lași puterea celestă a Sfântului Duh să coboare prin tine, omul nu binecuvântează cu puterea omului ci cu cea a Duhului, și în fata Sa toți suntem egali."

(sursa Internet)

"Visează ca și cum ai trăi veșnic, dar trăiește ca și cum ai muri azi, căci nu contează anii din viața ta, ci viața din anii tăi."

"Ne-a trimis Dumnezeu în lumea aceasta, ca să învățăm a ne lepăda de ea și să o căutăm pe cea adevărată".

"Credința e un risc al rațiunii, dar nicidecum o anulare, ci dimpotriva, o iluminare".

"Darul de a răbda necazurile este mai mare decât darul de a învia morții. Pentru că dacă învie cineva un mort, atunci îi rămâne dator lui Dumnezeu, pentru că rugăciunea i-a fost ascultată. Dar dacă cineva răbda necazurile, atunci acestuia însuși Dumnezeu îi rămâne dator".

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

„Fericiți cei cu inima curată, pentru că ei îl vor vedea pe Dumnezeu” (Mt 5,8).

Predica de pe munte deschide șirul predicilor Domnului Iisus. În fața Lacului Tiberiadei, pe o colină aproape de Cafarnaum, așezat, așa cum obișnuiau să facă învățătorii, Iisus îl vestește mulțimilor pe omul fericirilor. De mai multe ori în Vechiul Testament răsună cuvântul „fericit”, adică exaltarea celui care împlinea, în cele mai diferite moduri, Cuvântul Domnului.

Fericirile lui Iisus erau, în parte, acelea pe care discipolii deja le cunoșteau; dar pentru prima dată ei auzeau că cei curați cu inima, nu doar erau vrednici să urce pe muntele Domnului, așa cum cânta psalmul (Ps 24,4), ci de-a dreptul puteau să-l vadă pe Dumnezeu. Care era, deci, acea puritate atât de înaltă încât să merite atât de mult? Iisus a explicat-o de mai multe ori pe parcursul predicilor sale. Să căutăm să-l urmărim, pentru a sorbi din izvorul purității autentice.

„Fericiți cei cu inima curată, pentru că ei îl vor vedea pe Dumnezeu”

În primul rând, spune Iisus, există un mijloc suprem de purificare: „Voi sunteți deja curați, datorită cuvântului pe care vi l-am spus” (In 15,3). Nu atât exercițiile rituale purifică sufletul, cât mai ales Cuvântul său. Cuvântul lui Iisus nu este precum cuvintele omenești. În el este prezent Hristos, așa cum, într-un alt mod, este prezent în Euharistie. Prin el Hristos intră în noi și, atâta timp cât îl lăsăm să acționeze, ne eliberează de păcat și, deci, ne face curați cu inima

Așadar, curăția inimii este rodul Cuvântului trăit, al tuturor Cuvintelor ale lui Iisus care ne eliberează de așa-zisele atașamente, în care cădem în mod necesar, dacă nu avem inima în Dumnezeu și în învățăturile sale. Atașamentele pot privi lucrurile, creaturile, persoana proprie. Dar dacă inima este îndreptată spre Dumnezeu, toate celelalte cad.

Pentru a reuși în această muncă, poate fi util să-i repetăm în timpul zilei lui Iisus, lui Dumnezeu, acea învocație a psalmului care spune: „Tu, Doamne, ești unicul meu bine” (Ps 16,2). Să încercăm să o repetăm deseori, mai ales atunci când diferitele atașamente ar vrea să ne târască inima spre acele imagini, sentimente și patimi care pot întuneca vederea binelui și ne pot lua libertatea.

Suntem ispititi să privim anumite afișe publicitare, să urmărim anumite programe la televizor? Nu, să-i spunem: „Tu, Doamne, ești unicul meu bine” și acesta va fi primul pas care ne va face să ieșim din noi înșine, declarându-ne din nou iubirea noastră față de Dumnezeu. Și astfel vom câștiga în curăție.

Simțim uneori că o persoană sau o activitate se interpun, ca un obstacol, între noi și Dumnezeu și murdăresc relația noastră cu El? Este momentul să-l repetăm: „Tu, Doamne, ești unicul meu bine”. Acest lucru ne va ajuta să ne purificăm intențiile noastre și să regăsim libertatea interioară.

Cuvântul trăit ne face liberi și curați deoarece este iubire. Iubirea este cea care purifică, prin focul ei divin, intențiile noastre și tot interiorul nostru, pentru că „inima”, conform Sfintei Scripturi, este sediul cel mai profund al inteligenței și al voinței.

Dar există o iubire pe care Iisus ne-o poruncește și care ne permite să trăim această fericire. Este iubirea reciprocă, a celui care este gata să-și dea viața pentru ceilalți, după exemplul lui Iisus. Ea creează un curent, un schimb, o atmosferă a cărei notă dominantă este tocmai transparența, puritatea, datorită prezenței lui Dumnezeu care, singură, poate crea în noi o inimă curată (cf. Ps 51,12). Numai trăind iubirea reciprocă Cuvântul acționează cu efectele sale de purificare și de sfințire.

Individul izolat este incapabil să reziste mult timp solicitărilor lumii, pe când în iubirea reciprocă găsește ambientul sănătos, capabil să-i protejeze curăția precum și toată autentică sa viață creștină.

„Fericiți cei cu inima curată, pentru că ei îl vor vedea pe Dumnezeu”

Și iată rodul acestei curății, recucerite mereu: poate fi „văzut” Dumnezeu, adică putem înțelege acțiunea sa în viața noastră și în istorie, putem auzi glasul său în inimă, putem descoperi prezența sa acolo unde se află: în săraci, în Euharistie, în Cuvântul său, în comuniunea frățească, în Biserică. Este o pregustare a prezenței lui Dumnezeu care începe deja din această viață, „umblând prin credință și nu prin vedere” (2Cor 5,7), până când „vom vedea față în față” (1Cor 13,12) o veșnicie întreagă.

Chiara Lubich

Dovleacul și vița de vie

E adevărat că întâmplarea asta s-a petrecut de mult. Vița-de-vie se urca pe araci ca și acuma. Dovleacul se târa pe jos, precum îi este obiceiul.

- Ia dă-te jos de-acolo, se rățoi dovleacul. Mai lasă și pe altul să se urce pe arac!

- Ce vrei, dovleacule? De ce ești supărat? răspunse vița-de-vie.

- Așa, a spus țâfnos dovleacul. De ce să stai într-una pe sus, iar eu să-mi port fructul prin praf? Doar pentru că țăranul n-a vrut să-mi pună și mie un arac?

- Țăranul a știut ce face, a grăit blând vița-de-vie.

S-au tot certat în dimineața aceea de primăvară și nu s-au înțeles. Mâniat, dovleacul s-a hotărât să urce la fel de

sus ca vița-de-vie.

Și cum numai la câțiva pași de acolo se găsea un copac, s-a prins de trunchiul său și a urcat numai să se vadă sus. A ajuns până în vârful copacului.

Îi venea să rădă de vița-de-vie care rămăsese mult mai jos, pe arac. Tocmai atunci trecea pe acolo țăranul:

- Ia uite la dovleacul ăsta unde s-a cățărat! grăi el către vecin.

- Dar să-l vedem când o să-i crească fructul ce o să facă?

La auzul acestor vorbe dovleacul simți că îl cuprinde frica. Se uită în jos și îl apucă amețeala.

- E oare vreo primejdie? se întreba în capul lui cel mare. Ar fi vrut să coboare, dar se temea de râsul viței. Și fructul se cocea și creștea tot mai mare și mai greu. Abia se mai ținea. Ce bine ar fi fost pe pământ. Nu se mai chin-

uia atât.

- Vița-de-vie, ajută-mă să cobor! Am fost un prost... De-o fi să cad prinde-mă tu între frunze ca să nu mă sfarm.

- Te-aș ajuta, dar n-am putere! răspunse vița privindu-și strugurii gri-julie, să nu-i strivească dovleacul gogoman când o să cadă. S-a îngreunat dovleacul tot mai mult și într-o zi s-a întâmplat ceea ce era de așteptat. Dovleacul a căzut. Coaja s-a spart și sămburii s-au împrăștiat. Un purcel, care trecea pe-acolo, l-a văzut și l-a mâncat. Cine l-a pus pe nătăflețul de dovleac să fie așa pizmaș și fără min-te?

Morala: nu te urca unde nu ți-e locul, nu te da ceea ce nu ești ... Cu cât cazii mai de sus, cu atât îți spargi capul mai tare!

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

1 ian. 2014 - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

2 ian. - Sf. Serafim de Sarov - slujește Sf. Liturghie în Catedrală. Seara, la Centrul St. Martin din München, în cadrul celui de-al doilea Simpozion european despre „Rugăciunea inimii”, ține conferința „Duhul și Spiritualitatea Ortodoxiei”

5 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică în Biserica "Sf. Antonie" din Viena în prezența a peste 300 de credincioși. Hiroteseste întru citeț pe teologul Răzvan Gasca. Seara, în Filia Wienerneustadt (60 km de Viena), slujește Vecernia și Aghiasma Mare alături de PC Pr. Drd. Emanuel Nuțu și cu participarea a peste 100 de credincioși. Ține cuvânt de învățătură. la parte la agapă.

6 ian. - Botezul Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică în biserica "La Sfânta Înviere" din Viena împreună cu PC Preoți Dr. Nicolae Dura și Drd. Emanuel Nuțu. Hirotonește întru diacon pe teologul și iconarul Răzvan Gasca. și slujește Aghiasma Mare. După masă, slujește Aghiasma Mare în Filia St. Pölten (65 km de Viena) alături de PC Pr. Dr. Ioan Moga și foarte mulți credincioși. Ține cuvânt de învățătură. la parte la Agapă.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică Sf. Liturghie în Catedrala din Nürnberg.

8 ian. - participă la recepția de Anul Nou oferită de Primarul orașului Nürnberg, Dr. Ulrich Maly

10 ian. - slujește Taina Sf. Maslu la Düsseldorf (Pr. Iosif Rădulescu) continuată cu o "Seară duhovnicească".

11 ian. - slujește Vecernia la Bonn (Pr. Sebastian Suci), urmată de o "Seară duhovnicească".

12 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia din Bonn. În cadrul Sf. Liturghii hirotonește întru diacon pe teologul Dr. Ale-

xandru Roșu, iar Pr. Mircea Tudorache este hirotesit întru duhovnic. Participă la agapă.

14 ian. - participă la binecuvântarea unei noi hale (Halle 3 A) a târgului internațional "Messe" din Nürnberg.

19 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică în Parohia „Sfinții Ierarhi Calinic de la Cernica și Fructuosus” (+259) din Tarragona, Spania, cu prilejul hramului. Seara, slujește Sf. Maslu în biserica din Reus, înconjurat de șapte preoți ai parohiilor românești din apropiere și ține cuvânt de învățătură urmat de o "Seară duhovnicească". La intrarea în biserică este întâmpinat de primarul orașului.

21 ian. - împreună cu PS Timotei al Spaniei, participă la Messa solemnă din domul din Taragona prezidată de arhiepiscopul Jaume de Taragona. Ține un cuvânt de învățătură. la cina împreună cu arhiepiscopul.

23 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea „Acoperământul Maicii Domnului” din Bussy en Othe (Franța). Felicită pe Maica Mariam care a împlinit vârsta de 100 de ani.

26 ian. - slujește Sf. Liturghie la Offenburg și botezul celui de-al cincilea copil al Pr. Laurențiu Băcilă. Ține cuvânt de învățătură și participă la agapă.

30 ian. - Sfinții Trei Ierarhi - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

31 ian. - slujește Sf. Maslu la Nürnberg, urmat de "Seară duhovnicească" lunară. La ora 21:30 slujește Miezoptica, Utrenia și Sf. Liturghie.

Din agenda

PS Episcop Vicar Sofian Brașoveanu

1 ian. - slujește Liturghia și predică la Capela Sf. Siluan

5 ian. / 6 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Capelă.

12 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din Mün-

chen.

13 ian. - săvârșește Vecernia la Capelă.

18 ian. - săvârșește Vecernia la Capelă; apoi conduce "Cercul Biblic".

19 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Tübingen (Pr. Dr. Nicolae Gilla).

21 ian. - În cadrul săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor, participă în Domul din München la serviciul ecumenic prezidat de Arhiepiscopul de München, Reinhard Marx împreună cu Episcopul Bisericii Evanghelice, Heinrich Bedford-Strohm. la parte la recepție.

24 ian. - săvârșește Taina Sf. Maslu la Traunreut (Pr. Constantin Bartok).

25 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Traunreut cu prilejul hramului; participă la agapă.

26 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

26 ian. - participă la serviciul ecumenic organizat în Biserica St. Johann Baptist de parohia catolică din cartierul Haidhausen.

29 ian. - participă la Vecernie în Biserica greacă "Salvatorkirche" împreună P. S. Episcop Irineu Bulovici.

30 ian. - Sfinții Trei Ierarhi - săvârșește Sf. Liturghie la Capela Sf. Siluan

31 ian. - săvârșește Sf. Maslu la Capelă; apoi participă la conferința Pr. Prof. Dr. Daniel Benga cu tema "Sfânta Liturghie - marele Paște al Bisericii".

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)
Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00